

Wreszcie skarżący uważa, że w każdym razie zaskarżone decyzje naruszyły zasady ogólne przejrzystości, dobrej wiary i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

**Skarga wniesiona w dniu 8 października 2007 r. —
Daskalakis przeciwko Komisji**

(Sprawa F-107/07)

(2007/C 315/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Constantin Daskalakis (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: S. A. Pappas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 28 czerwca 2007 r. w zakresie, w jakim decyzja ta nie przyznaje skarżącemu dodatku wyrównawczego przewidzianego w art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego na okres dłuższy niż rok;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikiem powołanym tymczasowo na stanowisko szefa wydziału, kwestionuje decyzję, w której Komisja, dokonując obliczenia jego wynagrodzenia odmówiła wzięcia pod uwagę dodatku wyrównawczego, który został mu przyznany jako szefowi wydziału ad interim, w oparciu o uzasadnienie, że zgodnie z art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego dodatek ten może zostać przyznany tylko na okres jednego roku, nawet jeśli skarżący zajmował stanowisko szefa wydziału po upływie tego okresu.

Skarżący argumentuje, że przedział czasowy określony w przywoływanym przepisie dotyczy jedynie okresu tymczasowego zajmowania stanowiska i nie ma wpływu na odpowiadające mu wynagrodzenie, jeżeli tymczasowe objęcie stanowiska zostaje przedłużone ponad okres jednego roku. Zdaniem skarżącego, jeśli administracja nie była w stanie obsadzić wakuującego stanowiska w ciągu roku to nie może powoływać się na własną nieskuteczność względem urzędnika, który zajmuje to stanowisko ad interim przez dłuższy okres.

Ponadto skarżący podnosi naruszenie obowiązku uwzględnienia dobra urzędnika i zasady dobrej administracji. Jego zdaniem

Komisja powinna była wziąć pod uwagę nie tylko interes służby, ale również urzędnika, którego sprawa dotyczy.

Pomocniczo skarżący podkreśla, że został powołany na stanowisko szefa wydziału ad interim, ponieważ bezwzględnie obowiązujący plan mobilności zobowiązywał osobę zajmującą to stanowisko do przeniesienia się na inne. Z tego względu skarżący twierdzi, że sytuacja ta powinna być objęta zakresem akapitu drugiego przepisu art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego, zgodnie z którym okres tymczasowego objęcia stanowiska jest ograniczony do jednego roku, z wyjątkiem przypadków gdy bezpośrednim lub pośrednim celem tego objęcia jest zastąpienie urzędnika oddelegowanego na inne stanowisko w interesie służby.

**Skarga wniesiona w dniu 16 października 2007 r. —
Doumas przeciwko Komisji**

(Sprawa F-112/07)

(2007/C 315/90)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Georgios Doumas (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego z dnia 24 listopada 2006 r.;
- zobowiązanie Komisji do wypłaty na rzecz skarżącego wynagrodzenia, które powinien był otrzymać począwszy od dnia 1 listopada 2003 r. do dnia 16 września 2007 r., dnia swojego rzeczywistego powrotu do służby, tytułem naprawienia poniesionych przez niego szkód,
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego, z zastrzeżeniem podwyższenia lub obniżenia kwoty w trakcie postępowania w niniejszej instancji, kwoty 200 000 EUR tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego w postaci opóźnienia kariery i utraty szansy rozwoju kariery (awans, stopień, system emerytalny ...) oraz tytułem naprawienia krzywd doznanych przez skarżącego, w szczególności pogorszenia jego stanu zdrowia ze względu na stan niepewności dotyczący rozwoju jego kariery, w którym skarżący znajduje się od ponad trzech lat w konsekwencji błędów popełnionych przez organ powołujący;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikiem w grupie zaseregowania A5, stopień 03, w piśmie z dnia 1 sierpnia 2003 r., na trzy miesiące przed końcem urlopu z przyczyn osobistych (CCP) trwającego od dnia 1 października 2002 r. do dnia 31 października 2003 r., wyraził zamiar nieprzedłużania tego urlopu. W dniu 24 listopada 2006 r. skarżący wniósł do organu powołującego po pierwsze o przywrócenie go do służby na pierwsze z brzegu wakujące stanowisko w jego grupie zaseregowania i po drugie o naprawienie szkody, którą poniósł w związku z nieprzywróceniem go do służby w wyniku błędów popełnionych przez Komisję, które to przywrócenie do służby w charakterze administratora stało się możliwe dopiero poczynawszy od dnia 16 września 2007 r.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi w szczególności naruszenie art. 40 regulaminu pracowniczego, art. 4 i następnych decyzji Komisji z dnia 5 września 1988 r., mających zastosowanie na końcu CCP skarżącego i art. 8 nowej decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie CCP, która weszła w życie w dniu 1 maja 2004 r.

Ponadto skarżący podnosi, że decyzja Komisji o nieprzywróceniu go do służby jest całkowicie pozbawiona uzasadnienia.

Skarżący podnosi w szczególności, że powtarzanie błędów, które spowodowały doznanie przez niego poważnej szkody stanowi nękanie psychiczne w rozumieniu art. 12 a regulaminu pracowniczego.

W końcu skarżący stwierdza, że Komisja naruszyła art. 40 ust. 4 regulaminu pracowniczego oraz zasadę dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2007 r. — Wenning przeciwko Europolowi**(Sprawa F-114/07)**

(2007/C 315/91)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Rainer Wenning (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci G. Vandersanden, C. Ronzi)

Strona pozwana: Europol

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Europolu z dnia 21 grudnia 2006 r. o nieprzedłużaniu umowy o pracę ze

skarżącym i jego reintegracji w Europolu od dnia 1 października 2007 r.;

- w rezultacie stwierdzenie nieważności formularza rozwoju i oceny personelu, na którym została oparta zaskarżona decyzja;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja o nieprzedłużaniu umowy o pracę ze skarżącym narusza obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie wymienia przyczyn ją uzasadniających. Oparta została na nieważnym formularzu rozwoju i oceny personelu.

Sprawozdanie z oceny skarżącego zostało sporządzone z naruszeniem uregulowań dotyczących procesu rozwoju i oceny personelu Europolu (art. 28 regulaminu pracowniczego Europolu oraz wytycznych w sprawie rozwoju i oceny personelu) i zawiera wiele błędów w ocenie, które doprowadziły do błędu co do prawa.

Proces oceny, zamiast dokonania oceny pracy skarżącego, został wykorzystany przez jego przełożonych w celu rozwiązania z nim umowy o pracę. Stanowi to również nadużycie władzy.

Jedynym celem przełożonych skarżącego było nieprzedłużanie z nim umowy o pracę, bez względu na dobrą jakość jego pracy oraz to, że zapewniono go, że otrzyma lepszą ocenę niż w poprzednim roku, jeśli w dalszym ciągu będzie następować poprawa wyników pracy. Skarżący miał uzasadnione oczekiwania, że jego umowa o pracę zostanie zamieniona na umowę na czas nieokreślony lub co najmniej przedłużona.

Zaskarżona decyzja oraz okoliczności, w jakich została wydana również nie są zgodne z zasadą dobrej administracji i z obowiązkiem staranności, którego każda administracja musi przestrzegać wobec własnego personelu.

Zatrzymanie skarżącego jako pracownika Europolu byłoby zgodne zarówno z interesem służby jak i z interesem członka personelu. W istocie zadania, za które odpowiedzialny był skarżący będą w dalszym ciągu wykonywane. Skarżący niezmiennie przez lata wykazywał, że mógł je wykonywać dobrze, ku satysfakcji jego współpracowników oraz osób spoza Europolu.

Skarżący był dyskryminowany w porównaniu z innymi kolegami, którzy pracowali w ten sam sposób jak on, a uzyskali przedłużenie umowy o pracę.

Wreszcie skarżący wnosi o naprawienie poniesionej szkody oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku z zaskarżoną decyzją.